

Byla T-91/05

Sinara Handel GmbH prieš Europos Sąjungos Tarybą ir Europos Bendrijų Komisiją

„Atskirieji procesiniai klausimai — Prieštaravimas dėl priimtimumo — Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Negautas pelnas — Prašymas grąžinti antidempingo muitus — Kompetencijos nebuvimas“

2007 m. vasario 5 d. Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija) nutartis . II - 248

Nutarties santrauka

- 1. Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Dalykas — Remiantis EB 288 straipsnio antrąja pastraipa Komisijai pateiktas prašymas atlyginti žalą — Išimtinė Teisingumo Teismo kompetencija — Ieškinio pobūdžio kontrolė
(EB 234 straipsnio pirmosios pastraipos b punktas, EB 235 straipsnis ir EB 288 straipsnio antroji pastraipa; Tarybos reglamento Nr. 2913/92 243–246 straipsniai)*

2. *Procesas — Ieškinys — Formos reikalavimai*

(EB 288 straipsnis; Teisingumo Teismo statuto 19 straipsnis ir 46 straipsnio pirmoji pastraipa; Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktas)

1. Kartu taikomos EB 235 ir EB 288 straipsnių nuostatos išimtinę kompetenciją nagrinėti ieškinį dėl Bendrijos veiksmais padarytos žalos atlyginimo suteikia Teisingumo Teismui, o nacionaliniai teismai yra vieninteliai kompetentingi nagrinėti ieškinį dėl sugražinimo sumų, kurias nacionalinė institucija neteisėtai surinko Bendrijos teisės akto, vėliau pripažinto negaliojančiu, pagrindu.

neteisėtu Bendrijos reglamentu, sumokėtų antidempingo muitų gražinimo, nagrinėjimas priskirtinas nacionalinių teismų, kurie turi spręsti dėl prašymo pagrįstumo, pasinaudodami, kilus abejonių dėl Bendrijos teisės akto galiojimo, EB 234 straipsnyje numatyta prašymų dėl prejudicinių sprendimų priėmimo procedūra, o ne Bendrijos teismo kompetencijai.

Todėl Bendrijos teismai, į kuriuos remiantis minėtomis nuostatomis kreipiamasi su prašymu atlyginti žalą, negali atsisakyti tikrinti juose pareikšto ieškinio pobūdžio dėl to, kad teisę į žalos atlyginimą suteikiančią klaidą padarė Bendrijos institucija.

Reikalaujama žala, net jei jos dydis nevisiškai atitinka sumokėtų muitų sumą, nes įmonė ieškovė, siekdama ją nustatyti, atsižvelgė į papildomą mokesčio sumą, kurią ji būtų turėjusi sumokėti nuo savo pelno, jei nebūtų turėjusi mokėti šių muitų, atsiranda iš karto, būtina ir išimtinai dėl nustatytų antidempingo muitų sumokėjimo.

Toks tikrinimas leidžia nuspręsti, kad, kaip tą patvirtina ir Reglamento Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, 243–246 straipsnių nuostatos, prašymo, kuris yra pateiktas siekiant gauti žalos atlyginimą dėl negauto pelno, tačiau turi būti laikomas prašymu dėl įmonės, remiantis tariamai

(žr. 47–53, 60, 79 punktus)

2. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo administravimą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, jo tekste reikia bent jau trumpai, bet nuosekliai ir suprantamai nurodyti svarbiausias faktines ir teisines aplinkybes, kuriomis remiamasi. Ieškinyje dėl Bendrijos institucijos padarytos žalos atlyginimo turi būti pateikta informacija, nurodanti, be kita ko, žalą, kurią ieškovas teigia patyręs, ypač jos pobūdį ir dydį. Tik ypatingomis aplinkybėmis nebūtina ieškinyje tiksliai nurodyti žalos dydžio ar prašomos kompensacijos sumos, tačiau tokiu atveju ieškinyje ieškovas turi įrodyti arba bent jau nurodyti tokių aplinkybių egzistavimą.

Tai, kad Bendrijos teismai gali tarpiniu sprendimu nuspręsti dėl Bendrijos nesutartinės atsakomybės atsiradimo, klausimą dėl tikslaus kompensacijos dydžio palikdami išnagrinėti vėlesniame sprendime, jokia būdu negali ieškovės atleisti nuo pareigos laikytis Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento

44 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų minimalių formos reikalavimų. Iš to išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismo tokį tarpinį sprendimą prašanti priimti ieškovė turi pateikti įrodymų, reikalingų veiksams, kuriais kaltinama Bendrija, jos žalos pobūdžiui ir prigimčiai bei priežastiniam ryšiui tarp šių veiksų ir žalos įrodyti, ir taip pat nurodyti priežastis, pateisinančias reikalavimo, kad ieškinyje būtų apskaičiuotas prašomos priteisti žalos dydis, nesilaikymą.

Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas neprivalo priimti teorinio ir abstraktaus sprendimo dėl apskaičiavimo metodo, kuris būtų tinkamas nustatyti įmonės negautą pelną. Atitinkama įmonė turi pakankamai detalizuoti įvairius tokio negauto pelno aspektus.

(žr. 108–111, 119–121 punktus)